

Di grote wiitküüljstooop (Autorin: Johanne Schierholz)

En jongen böresaan, wat hål en lait auerdriwe maa, geng iinjsen ma san tääten to stääs. Onerweegens kömen's forbai en gou felj witküülj. „Lök deer,“ sää di tääte, „wat for glöbshe toope san dåt.“ „Åch,“ miinjd di dreng, „dåt as doch noch gornint. As ik for tou iir önj Bräist aw't shölj wos, maageden we iinjsen en räis dil eefter't sösen. Tojarst kömen we eefter Ditmarshen, an deer såchen we sam felje ma witküüljtoope – nä, ik wal ai jååge – auers dåt's sö grot wjarn as en gouen haingst, dåt as fåliwas!“

Di tääte ärgert ham wat auer, dåt san saan iinjsen wi ordi auerdriif. Hi betoocht ham en uugensteblak an dan sää hi: „Nä, dåt wos doch ma't maast! Ik såch auers leest önj Hüsem önj en köögen en krooge, jaa, di wos welj sö grot as en hüs!“ „Bewaar me!“ sää di dreng, „wat wenj's doch ma sön ünemööliken krooge?“ „Jaa,“ swåret di tääte än löket san saan sharp önj, „deer wenj's din grote witküüljtoope önj kooge.“ Deer slouf di saan e uugne dil an wörd gånst.

Awädrie murst hi åltens, wan hi begane welj to jåågen, am san tääten grote krooge tånke, an dan bliif hi bai e wjard.

(In: Siewertsen, M. & A. Boysen. 1955. *Stobe an kiming. Dachte, bile an tääle üt frashlönj.* Lonham: Frashe Ferlag. S. 100.)